

עמ"ת 29311/09/14 - יוסף אבו אלקיעאן - בעצמו, קאיד אבו גרארה - בעצמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 29311-09-14

עמ"ת 33163-09-14

בפני כב' השופט גד גדעון
העוררים:

1. יוסף אבו אלקיעאן - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד אלעטאונה
2. קאיד אבו גרארה - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד טרבלסי

נגד

מדינת ישראל ע"י בא כוחה עו"ד אימן סאלח

המשיבה:

החלטה

1. ערר על שתי החלטות של בית משפט השלום הנכבד בבאר שבע, בעניין העוררים - החלטת כב' ס. הנשיא השופט א. ברסלר-גונן מיום 31.7.14, במסגרתה נקבע, כי יש ראיות לכאורה להוכחת כל האישומים המיוחסים לעוררים, בכתב האישום שהוגש נגדם, והחלטת כב' השופט י. עטר, מיום 10.9.14, במסגרתה הוארך מעצרו של העוררים עד תום ההליכים.

2. כתב האישום כולל ארבעה אישומים, המיוחסים במלואם, לשני העוררים יחד.

האישום הראשון מייחס לשני העוררים, עבירות קשירת קשר לפשע, התפרצות למקום מגורים וגניבה. נטען, כי בליל הסדר התשע"ד (14-15.4.14) - קשרו העוררים קשר, לפרוץ לדירה במושב מבטחים, תוך ניצול העובדה שבני הבית חגגו את ליל הסדר במקום אחר. בהמשך התפרצו העוררים בצוואת לבית, דרך חלון הממ"ד, עקרו כספת ובה 30,000 ₪ במזומן מקיר הבית, וגנבו אותה, יחד עם רכוש נוסף שמצאו בבית.

באישום השני, מיוחסות לעוררים עבירות קשירת קשר לפשע, וגניבת רכב. נטען, כי ביום 26.5.14, קשרו קשר לגנוב רכב במושב אוהד, ובהמשך גנבו מהמושב רכב מסוג מיצובישי מגנום.

באישום השלישי נטען, כי בדרכם לבצע את העבירה המפורטת באישום השני, גנבו העוררים רכב מתוצרת

איסוזו, ממושב ישע. על כן, מיוחסת להם עבירת גניבת רכב.

באישום הרביעי מיוחסות לשני העוררים עבירות קשירת קשר לפשע, וגניבת רכב. על פי הנטען, קשרו העוררים ביום 4.6.14 קשר, לגנוב רכב מיושב בני עייש. לשם ביצוע העבירה, הגיע העורר מס' 2 לבני עייש, גנב רכב מסוג סיטרואן ג'אמפי, ובהמשך, מסר את הרכב לעורר מס' 1, אשר העביר אותו לשטחי הרשות הפלסטינית.

3. בדיון שהתקיים בפני כב' ס. הנשיא השופט ברסלר-גונן, הוצגו ראיות המשיבה.

ביחס לאישום הראשון מסתמכת המשיבה, בין היתר, על פנס שאותר בסמוך לזירת העבירה האמורה באישום הראשון, ועליו לטענתה, DNA של העורר מס' 2, דו"חות איכון של מכשירי הטלפון הניידים של העוררים, המתעדים את הימצאות שניהם באיזור בו בוצעה העבירה, בשעות הרלוונטיות, ואת מסלולי נסיעתם בהמשך, ופלטי שיחות טלפון, המתעדים התקשרויות בין העוררים, במהלך הלילה בו בוצעה העבירה.

ביחס לאישום השני והשלישי, הוצגו, בין היתר, דו"חות איכון, המתעדים את מסלול נסיעתם של העוררים, והימצאותם בסמוך לזירות העבירה, בזמנים הרלוונטיים, מסמכים של קורבן העבירה, שבאישום השני, שנמצאו מתחת לרכב האיסוזו, אשר נגנב כמתואר באישום השלישי, וכן, מסמכים הקושרים את העוררים, לרכב אשר זוהה במושבים בהם בוצעו העבירות.

ביחס לאישום הרביעי, הוצגו בין היתר, דו"חות איכון, המתעדים את מסלולי נסיעתם של העוררים, בזמנים המפורטים בכתב האישום, פלטי שיחות טלפון המתעדים שיחות רבות ביניהם, בין שעת גניבת הרכב לכאורה, וזמן הגעת העורר 2 לאיזור בו שהה העורר מס' 1, וכן מסמכים המתעדים זיהוי של העורר מס' 1, כאשר הוא נוהג ברכב הגנוב, ומעביר אותו במחסום, לתחומי הרשות הפלסטינית.

העורר מס' 1, מסר גרסה הנוגעת לאישום הרביעי, ולפיה, קיבל את הרכב מבעליו, על מנת לתקנו במוסך שבבעלותו, בהמשך, נסע ברכב זה לתחומי הרש"פ, כדי לשלם עבור חלפים שנמסרו לו קודם לכן לצורך התיקון, ולאחר מכן, החזיר אותו למושב בני עייש. יוער, כי גרסתו זו של העורר מס' 1, עשויה להתיישב, עם דו"חות האיכון, המתייחסים לטלפון הנייד שלו, ולזמנים המפורטים באישום הרביעי, ואולם, הם עומדים בסתירה לגרסת המתלונן. בהמשך חקירתו, אשר התייחסה לארבעת האישומים, בחר העורר מס' 1, לשמור על זכות השתיקה. העורר מס' 2, שמר על זכות השתיקה מתחילת חקירתו, ולא מסר גרסה, ביחס לראיות שהוטחו בפניו.

4. לאחר שבחן את הראיות, ושקל את טענות הסניגורים, קבע בית המשפט קמא כאמור, כי יש ראיות לכאורה, להוכחת ארבעת האישומים. בהחלטתו נאמר בין היתר, כי הגם שמערך הראיות נגד העוררים, ביחס לארבעת האישומים, נסיבתי, רובו ככולו, הרי שהצטברות הראיות, לרבות שתיקת העוררים כאמור לעיל, מקימה תשתית ראייתית לכאורית מספקת, להוכחת האישומים.

בהמשך, הופנו העוררים אל שירות המבחן לקבלת תסקירי מעצר, וזאת, באין חולק על קיום עילת מעצר של מסוכנות, נוכח המיוחס לעוררים.

5. שירות המבחן הגיש תסקירי מעצר, ע"פ ההחלטה. התסקירים סקרו, בין היתר, את נסיבותיהם האישיות של שני העוררים, ופירוט, את עברם הפלילי ואת ממצאי השיחות שנערכו עמם.

לעניין הערכת הסיכון ביחס לעורר מס' 1, נאמר בתסקיר קצין המבחן: **"באשר להערכת הסיכון בעניינו, לקחנו בחשבון את עברו הפלילי ובפרט את מעורבותו בעבירות אלימות כלפי שוטרים, שעלולה להצביע על העדר מורא מפני החוק. כמו כן, לקחנו בחשבון קשייו לבחון התנהגותו באופן ביקורתי ולהשליך התנהגותו על גורמים חיצוניים לו וכן את העובדה כי אינו לוקח אחריות על דפוסי התנהגותו הבעייתיים, שהובילו להסתבכויותיו בעבר. כמו כן, לקחנו בחשבון התרשמותנו כי רואה בפריצת גבולות החוק פתרון לגיטימי למצוקתו הרגשית והכלכלית ועל מנת להשיג רווחים מהירים מידיים ללא חשיבה אודות השלכות מעשיו, גם במחיר הפגיעה באחר. בנוסף לקחנו התרשמותנו מנורמות שוליות מופנמות ומושרשות אליהן נחשף בסביבתו החברתית והמשפחתית. כן לקחנו התרשמותנו מקשייו להפיק לקחים מהתנהגותו ומהסתבכויותיו בעבר, את נטייתו להציג בפנינו קורבנותו ביחס למהלך חייו ואת העובדה כי נפתחו נגדו תיקים נוספים בגין חשד למעורבותו בעבירות שעניין דומה לעבירות בהן חשוד כיום. במכלול האמור, אנו מעריכים שקיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות פורצת גבולות ושולית מצידו".**

נוכח הערכת הסיכון האמורה, ונוכח סברתו כי העורר **"... יתקשה לקבל מרות ולנהוג בהתאם לגבולות שיוצבו בפניו"**, העריך קצין המבחן, כי על אף שמדובר **"... בחלופה טובה כשלעצמה...."**, הרי שלא תוכל לצמצם, את מסוכנותו של העורר, במידה הנדרשת. קצין המבחן העיר בשולי התסקיר: **"כן אנו סבורים כי ברמת הסיכון המתוארת ולנוכח מאפייניו של יוסף, כל חלופה תתקשה להוות מענה הולם לצמצם רמת הסיכון הנשקפת ממנו".**

לעניין הערכת הסיכון ביחס לעורר מס' 2, נאמר בתסקיר קצין המבחן: **" באשר להערכת הסיכון בעניינו, לקחנו בחשבון את עברו הפלילי המכביד הכולל ריצוי עונשי מאסר כאשר מהאחרון שבהם שוחרר כשלושה חודשים טרם מעצרו, את מספר העבירות בהן הורשע בגין מעורבותו בעבירות שעניין הפרת הוראה חוקית, המעמידות בספק את מידת יכולתו לעמוד בגבולות יצוניים המוצבים בפניו. בנוסף, לקחנו בחשבון את מספר התיקים המתנהלים נגדו במקביל להליך זה ואת עמדתו כי כאפיק התמודדות עם מצבו, ביצע התנהגויות עוברות חוק וכן את התרשמותנו כי עלול לפעול באימפולסיביות במצבים מסויימים כדרך להשגת תמריצים רגעיים. כן לקחנו בחשבון התרשמותנו כי רואה בעבריינות פתרון לגיטימי להתמודד עם מצוקתו וכן את קשייו לבחון אלטרנטיבות להתנהגותו ולבחון באופן בוגר ואחראי כשלים בהתנהגותו. במכלול האמור, אנו סבורים שקיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות פורצת גבולות מצדו".**

נוכח מסוכנותו הלכאורית של העורר, על פי האמור בפסקה שצוטטה, סבר קצין המבחן, כי אין לאשר את

החלופה שהוצגה בפניו, אשר לא תוכל ליתן מענה הולם, למסוכנותו הלכאורית של העורר.

6. הסניגורים טענו במסגרת הערר, בין היתר, כי שלושת האישומים הראשונים, מבוססים אך ורק על איכונים טלפונים מרחביים - ראיות העשויות לשיטתם, להוות חיזוק לתשתית ראייתית, המבוססת על ראיות עצמאיות, אך אין בהן לכשעצמן, להוכיח את ביצוע העבירות, אף לא כראיות נסיבתיות. הסניגורים הדגישו, כי האיכונים אינם יכולים להצביע במדויק ובאופן ודאי, על מקום המצאם של העוררים בזמנים הרלוונטיים, בהיותם איכונים מרחביים, שגודל האיזור אליו מתייחסים הם, עשוי להשתנות, בהתאם לעומסי האנטנות של החברות הסלולריות. נטען עוד, כי תיעוד העורר מס' 1, כאשר הוא נוהג ברכב הגנוב, האמור באישום הרביעי, עשוי לבסס הרשעה, בעבירה שעניינה קבלת הרכב הגנוב על ידי העורר מס' 1, אך אין בו לבסס, את עבירת הגניבה המיוחסת לעורר.

ביחס לאישום זה טען בא-כוח העורר מס' 2, כי אין כל ראיות להוכחת חלקו הנטען של מרשו, בביצוע העבירה.

בא-כוח העורר מס' 2 טען, ביחס לאישום הראשון, כי יש לכל הפחות כרסום, בתשתית הראייתית הלכאורית, ביחס למרשו, משום שניתן לראות בתמונות המתעדות את הפנס, כי הוזז לאחר שנמצא, וקודם שנאסף על ידי מז"פ, ומשום שהמסקנה כי התאמת ה-DNA שנמצא על הפנס לעורר מס' 2 נקבעה בחוות דעת מומחית שבתיק, אשר מסתמכת, בין היתר, על חישוב סטטיסטי, אותו ביצעה בהנחית פרופ' עוזי מוטר, הגם שלא הוגשה חוות דעת בחתימתו.

שני הסניגורים טענו, כי גם אם ימצא שיש ראיות לכאורה להוכחת האישומים, או חלקם, ביחס למרשיהם, הרי שיש בחלופות שהציעו, למזער את מסוכנות כל אחד מן העוררים.

בא-כוח העורר מס' 1, טען לפגמים יסודיים, בתסקיר שירות המבחן. זאת בין היתר, משום שקצין המבחן, נתלה לסברתו, בעבירת תקיפת שוטרים אותה ביצע העורר מס' 1 לפני כ-14 שנים, ונוכח מסקנתו הקיצונית של קצין המבחן, לפיה, לא תסכון כל חלופת מעצר בעניינו של העורר מס' 1. כן טען הסניגור, כי יש ליתן משקל משמעותי, לכך שאין בעברו הפלילי של העורר, הרשעות בעבירות רכוש.

7. ב"כ המשיבה סבורה, כי יש לדחות את טענות העוררים, מנימוקי בית המשפט קמא. לסברתה, הראיות שבתיק, לרבות האיכונים, המתעדים את מסלולי הנסיעה של העוררים במועדים הרלוונטיים, ואת הימצאותם יחד, או לכל הפחות בקרבה רבה זה אל זה, בישובים בהם בוצעו העבירות (המרוחקים מבתיים), מקימים תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירות, אשר הינה אמנם נסיבתית, אך בהעדר הסבר סביר מטעם העוררים, יש בה להוביל למסקנה היחידה, לפיה ביצעו העוררים, את העבירות, כמפורט בכתב האישום.

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, סבורני כי נכון לקבל את טענות העוררים, ביחס לתשתית הראייתית הלכאורית, המבססת את האישומים השני והשלישי, אך יש לדחות את עררם, על החלטת בית

משפט קמא, בכל הנוגע לאישום הראשון והרביעי. על אף מסקנתי זו, אינני רואה מקום להתערב בהחלטתו האחרונה של בית המשפט קמא, במסגרתה האריך את מעצרו של העוררים, עד תום ההליכים. להלן הנימוקים.

9. מקובלת עלי, מסקנת הסניגורים, לפיה איכוני טלפונים ניידים, המצביעים על הימצאותם של העוררים, בישוב בו בוצעה באותה שעה עבירה, אין בהם לכשעצמם, ובהעדר ראיה נוספת, להוכיח, כי העוררים הם שביצעו את אותה עבירה.

נראה, כי זהו המצב בהתייחס לאישומים השני והשלישי. ביחס לתשתית הראייתית להוכחת אישומים אלה, סיכמה ב"כ המשיבה במהלך הדיון בערר:

"יוסף מכחיש היכרות עם קאיד."

הטלפון שממנו בוצעו ההתקשרויות, הוא הטלפון שנתפס ברכב של יוסף.

לגבי הטייטה, מדובר בטייטה שבאישום השלישי נצפתה מגיע לישוב ישע, במצלמת אבטחה שמצויה בישוב ושמגיע למושב שבו בוצעה העבירה.

האישום השני, נקשר לאישום השלישי משום שמסמכי המתלונן מהאישום השני נמצאו מתחת לרכב האיסוזו שנגנב באישום השלישי.

האישום השלישי מסתמך על שלושה ממצאים, זיהוי של הטייטה שנצפתה על ידי שוטרים שצפו בטייטה בחודש יוני במועדים שונים נוסעת, כשבתוכה יושבים יוסף וקאיד. דוחות בדוקאים.

גם יוסף עצמו בהודעתו מודה שהוא נהג ברכב הזה."

דהיינו, התשתית הלכאורית, עליה משתיתה המשיבה את האישומים, כוללת, איכוני ומסמכים נוספים, המצביעים על הגעת העוררים, במועדים הנטענים, אל המושבים שבהם בוצעו העבירות, ברכב אשר זוהה כקשור אל העורר מס' 1, את "שקרי הנאשם" (הכחשת ההיכרות בין העוררים, בחקירתו הראשונה של העורר מס' 1, אשר הופרכה בראיות שונות המעידות, על הקשר הקרוב ביניהם), ובנוסף, את שתיקת העוררים בחקירתם, והימנעותם ממתן הסבר לראיות שהוטחו בפניהם.

סבורני, כי אין בתשתית האמורה, כדי לבסס את האישומים במידה הנדרשת, שכן, הוכחת הגעת העוררים למושבים, אין בה עדיין להוכיח, את הקשר הנטען שלהם לעבירות. יודגש, לעניין זה, כי כאשר מדובר ביסוד העובדתי של העבירה, נוכח העבירות בהן מדובר (שאינן עבירות מין) לא ניתן יהיה לבסס הרשעה על מעשים דומים, וברי, לסברתי, כי דרך פעולתם של העוררים, אינה עולה כדי עדות שיטה, בהעדר סממנים מובהקים יחודיים, להתנהגותם הנטענתם.

10. שונה המסקנה, כאמור, ביחס לאישום הראשון והאישום הרביעי. אמנם, כאמור, אין בדו"חות האיכון ובפלטי שיחות הטלפון, לבדם, להוכיח ביצוע מעשה עבירה, על ידי מי מהעוררים, אך יש בראיות אלה להוכיח לכאורה, הימצאות העוררים יחד, בנקודות זמן "משמעותיות", עובר לביצוע העבירות ובמהלכן, והן מצטרפות, לראיות נוספות, הקושרות את העורר מס' 2, לביצוע העבירות המנויות באישום הראשון, ואת העורר מס' 1 לביצוע עבירת הגניבה, המתוארת באישום הרביעי. בהצטרף הראיות יחד, יש בהן לסברתי להוכיח לכאורה, ביצוע העבירות המפורטות בשני אישומים אלה, ע"י שני העוררים.

ביחס לאישום הראשון, בידי המשיבה כאמור, פנס, אשר שימש לכאורה את הפורצים, בעת ההתפרצות לבית המגורים, ובמהלך גניבת הכספת ויתר הרכוש מתוכו. הפנס נמצא מושלך, בסמוך לחצר הבית, במסלול הימלטותו של אחד הפורצים, כפי שעולה מהודעתו של עד ראייה. על הפנס, נמצא כאמור, DNA המתאים לעורר מס' 2. טענת הסניגור, לעניין הזזת הפנס, אין בה בהכרח לפגוע במשקל הראיות, ובמסקנה העולה מאיתור ה-DNA, וטענתו לעניין הסתמכות המומחית על הנחיית פרופ' מוטרו, אין בה לשלול את הממצא בשלב זה. דין טענות אלה להתברר במסגרת ההליך העקרי, ולהשקל ביחס לעובדות שתוכנה. יוער, כי אין להוציא מכלל אפשרות, בשלב מוקדם זה, תיקון עתידי של כתב האישום, על דרך של הוספת חוות דעת פרופ' מוטרו, והעדתו, במסגרת פרשת התביעה.

מכאן, שהעורר מס' 2, נקשר לביצוע העבירה, ואינני מוצא, כי התשתית הראייתית נגדו מכורסמת, כנטען.

העורר מס' 1 נקשר אל העורר מס' 2, ובאמצעותו אל העבירה, באמצעות האיכונים של הטלפון הסלולארי שלו, ובאמצעות תיעוד שיחות הטלפון, בין השניים. נמצא, כי שני העוררים הגיעו באותו זמן, לאיזור ביצוע העבירה. שניהם שהו באיזור, במהלך ביצועה. בהמשך, עזב העורר מס' 1, את המושב, ונסע לאיזור הישוב מיתר, הסמוך לישוב חורה, בו הוא מתגורר, כאשר מסלול נסיעתו, תועד בדו"חות האיכונים. במהלך פרק הזמן האמור, נותר העורר מס' 2 בקרבת המושב. הדבר תואם, את העדות שבתיק, ולפיה, אחד מן הפורצים נמלט מזירת העבירה ברכב, והאחר נמלט מן המקום ברגל. כעולה מדוחות האיכון, חזר העורר מס' 1 מאזור מיתר, אל הנגב המערבי, ובהמשך, לאחר ששוחח בטלפון עם העורר מס' 2, אוכנו שניהם, בסמוך לקיבוץ מגן, ובחלוף מעט למעלה מ-20 דקות, אוכנו שניהם, באזור צומת גילת.

המסקנה המסתברת, הינה, כי שני העוררים הגיעו יחד למושב בו בוצעה העבירה, שהו במושב בזמן ביצוע העבירה, ונמלטו מן הזירה לאחר הגניבה, כאשר העורר מס' 2 נמלט רגלית, ובמהלך הימלטותו, נשמט הפנס ועליו ה-DNA שלו, והעורר מס' 1 נמלט מהמקום ברכב, ונסע לסביבת ישוב מגוריו, כאשר שלל העבירה עמו, ובהמשך חזר לאיזור, וחבר פיזית אל העורר מס' 2, לאחר ששוחחו בטלפון.

במצב זה, ונוכח שתיקתם של העוררים, שלא ספקו כל הסבר למסקנה המסתברת האמורה, נראה אכן, כי יש בראיות הנסיבותיות שפורטו לעיל, להקים תשתית ראייתית לכאורית, להוכחת האישום.

אשר לאישום הרביעי - בחינת הראיות ביחס לאישום זה, נכון שתעשה, דווקא מן הראיה המאוחרת בזמן - זיהוי של העורר מס' 1, כאשר הוא נוהג ברכב אשר נגנב זמן קצר קודם לכן, ממושב בני עייש. אין דעתי כדעת הסניגורים, וסבורני, כי תיעוד העורר מס' 1 נוהג ברכב הגנוב, מסבך אותו לא רק בעבירה של קבלת הרכב הגנוב, כי אם במעורבות בקשר הפלילי, אשר במהלכו תוכננה הגניבה ובוצעה. ביחס לאישום זה, נקשר העורר מס' 2 אל העורר מס' 1, באמצעות שיחות הטלפון המרובות שהתקיימו ביניהם, מעת גניבת הרכב לכאורה, ועד הגעת העורר מס' 2 לאזור בו שהה העורר מס' 1, ובהמשך, בחלוף זמן קצר ביותר, תיעוד הגעתו של העורר מס' 1 עם הרכב למחסום. בהינתן הקשר האמור בין שני העוררים, סמוך לאחר גניבת הרכב מן המושב, הרי שתיעוד המצאות העורר מס' 2, במושב בני עייש, ממנו נגנב הרכב, בשעה בה בוצעה הגניבה לכאורה, ותיעוד מסלול נסיעתו מבני עייש צפונה, משלימים את התמונה, ומובילים למסקנה המסתברת, כי העורר מס' 2, הוא שנטל את הרכב מבני עייש.

העורר מס' 1 סיפק כאמור, גרסה, אשר עומדת בסתירה לגרסת המתלונן בדבר הגניבה. אלא שבשלב זה מהווה הודעת המתלונן, כמובן, ראיה לכאורה נגד העוררים. לעניין זה יוער, כי העורר מס' 1, לא תמך את גרסתו במסמכים כלשהם, שיכולים היו להוכיח, כי הוא מנהל מוסך בחורה, וכי קיבל את רכבו של המתלונן, לצורך תיקון, במועד הנטען.

11. לפיכך, סבורני כי יש לקבל את טענת הסניגורים, ביחס לאישומים השני והשלישי, אך יש לדחות את הערר, בכל הנוגע לאישום הראשון והרביעי, ואין להתערב בקביעת בית משפט קמא, לפיה יש ראיות לכאורה, להוכחת אישומים אלה.

12. חרף האמור לעיל ביחס לאישומים השני והשלישי, ועל אף שנמצא, כי קיימת תשתית ראיתית, להוכחת האישומים הראשון והרביעי בלבד, אינני רואה מקום להתערב בהחלטת כב' השופט עטר, להאריך את מעצרים של העוררים עד תום ההליכים.

מצירוף האישומים, הראשון והרביעי, עולה, כי העוררים התארגנו לכאורה לצורך ביצוע עבירות רכוש, אשר בוצעו במועדים שונים, תוך תכנון מוקדם וביצוע מורכב למדי. העוררים הסתייעו לכאורה ברכב, לצורך ביצוע העבירות, ודאגו להבריח את הרכב הגנוב, לתחומי הרש"פ. בכך, יש להעיד, על מסוכנותם הלכאורית הגבוהה של העוררים, הגוברת, נוכח נטילת הכספת האמורה באישום הראשון, תוך עקירתה מקיר המבנה.

מסוכנותם הלכאורית של העוררים מתעצמת, על רקע עברו הפלילי של כל אחד מהם, ונוכח גורמי המסוכנות, המפורטים בתסקיר שירות המבחן -

העורר מס' 2 הורשע בעבר, בביצוע עבירות סמים, עבירות רכוש רבות, וכן עבירות הפרת הוראה חוקית. הרשעתו האחרונה הינה מיום 1.7.12, ובגינה נגזר עליו עונש מאסר בפועל, בן 20 חודשים, לצד הפעלת עונשי מאסר מותנה שנגזרו עליו בתיקים קודמים, וכן, עונשי מאסר מותנה בגין עבירות רכוש (תשעה חודשים בגין

עבירות פשע, וששה חודשים בגין עבירות מסוג עוון), בני הפעלה בעניינו, מקום שירשע בעבירות המיוחסות לו, או בחלקן. בכל אלה, לא היה לכאורה, כדי להרתיעו מביצוע העבירות, והדבר מעיד, על מסוכנות לכאורית גבוהה. כאמור, גם קצין המבחן, מתאר מסוכנות גבוהה של העורר, הנובעת מגורמים שונים, כמצוטט לעיל, ושולל את חלופת המעצר שהציע.

סבורני, כי אין לשחרר את העורר מס' 2 לחלופה המוצעת, נוכח מסוכנותו הלכאורית הגבוהה, ונוכח מסקנתו החד משמעית של שירות המבחן, ביחס לחלופה המוצעת.

אשר לעורר מס' 1 - אמנם, לחובת עורר זה הרשעה יחידה בעבירת רכוש - גניבה, שבוצעה בשנת 1999, ואולם, לחובתו הרשעות נוספות רבות, בעבירות סמים, אלימות, סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, נהיגה פוחזת, והפרעה לשוטר, ובגין חלקן, ריצה עונשי מאסר בפועל. בין היתר הורשע בעבר (בשנת 2001), בעבירת ניסיון חטיפה לשם רצח או סחיטה, והרשעתו האחרונה, מיום 10.7.12, מתייחסת לעבירות נשיאה של נשק או תחמושת, ניסיון לפציעה, ונסיון לחבלה כשהעברין מזוין. בגין הרשעתו זו, נגזר עליו, בין היתר, עונש מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, לצד מאסרים מותנים וקנס.

גם אם אין לעורר זה עבר פלילי עשיר, בתחום עבירות הרכוש, הרי שקשה לראותו לעניינו, כאדם נורמטיבי, וליתן בו את האמון הדרוש, לצורך שחרורו לחלופת מעצר.

תסקיר שירות המבחן מעלה כאמור, גם ביחס לעורר זה, תמונה של מסוכנות גבוהה, בשל גורמים שונים כמצוטט לעיל, ונראה כי מסקנתו של קצין המבחן, לפיה אין מקום לשחרר את העורר לחלופה המוצעת, על אף שבחלופה עצמה לא נמצא פגם, הינה מסקנה נכונה, על רקע השיקולים המפורטים בתסקיר. הסניגור נתפס לאמירה, שהתייחסה לעבירת תקיפת השוטרים, אשר בוצעה לפני כ- 14 שנים, ואולם, נדמה כי מסקנת קצין המבחן תקפה, גם ללא התייחסות לעבירה זו. מקובלת עלי טענתו של הסניגור, לפיה, מסקנתו של קצין המבחן, כי לא תסכון חלופה כלשהי בעניינו של העורר, היא מסקנה קיצונית, ובאופן תאורטי לפחות, ניתן להעלות על הדעת חלופות, אשר תוכלנה להועיל בעניינו, אלא שהחלופה המוצעת, איננה הולמת, גם לסברתי, את מסוכנותו הלכאורית הגבוהה של העורר.

13. לפיכך, נדחה הערר על ההחלטה, להאריך את מעצר העוררים עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ' אלול תשע"ד, 18 בספטמבר 2014, בנוכחות העוררים ובאי כח הצדדים.

גד גדעון, שופט